

Het groene parfum

In 2004 verzamelden we alle bekende informatie over Hugo de Reymaeker, alias Hurey. De Brusselse tekenaar, die in de periode 1967-1976 een tiental jaren voor Het Volk tekende – waar hij de opvolger van Marc Sleen had moeten worden – verdween in de jaren tachtig naar het eiland Martinique. Zijn strips, onder andere Ketje en Jan Heibel waren en zijn genoegzaam bekend bij stripliefhebbers met enige ervaring, maar over Hurey zelf was weinig geweten. Geen wonder : met moeite vonden we één interview terug, in 't Kapoentje... Vandaag kunnen we zijn bibliografie eindelijk wat completer maken met de vondst van een vrij onbekende stripheld : Pitche.

DOOR PATRICK VRANKEN

Hurey, het Brusselse ketje

HUREY EN DE BELGISCHE POLITIEK

Aan de hand van getuigenissen van zoon Rik en vriend en collega Jean-Pol konden we de biografie van Hurey reconstrueren. Zijn weliswaar dramatische maar erg boeiende geschiedenis kon je dus lezen in BSM120, waarbij ook een onuitgegeven (vakantie)album van Jan Heibel zat. Werken voor Het Volk (als bediende in vaste loondienst!) bleek niet echt iets voor Hurey. In de jaren zeventig sloeg de sleur toe en Hurey maakte strips hoe langer hoe meer tegen zijn zin : hij kreeg een maandwedde, ongeacht de verkoop en de oplage van zijn albums. De latere verhalen van Jan Heibel en ook Pili Pili zijn daarom grafisch en inhoudelijk minder geïnspireerd. Op de duur verscheen Jan Heibel zelfs niet meer in album bij Het Volk. Niet zozeer omdat de verhalen minder spiritueel waren dan de andere, er was een andere reden. Jean-Pol getuigde dat Hugo de Reymaeker zich privé erg kon opwinden over de politieke situatie in België. Dat ging ook doorsijpelen in zijn strips. Vooral in *Koning Schaak* gaat het er erg politiek aan toe : er is crisis in het koninkrijk. De inflatie swingt de pan uit, de schatkist is leeg en Jacques de Chatillon, die onze gewesten bestuurt in opdracht van de koning (van Frankrijk) steekt het geïnde belastinggeld in zijn persoonlijke schatkist.

In de strip vertoont het Vlaanderen van de 14de eeuw verdacht veel gelijkenissen met België tijdens de crisisjaren 1972-1974. Terwijl België getroffen werd door de eerste oliecrisis en de bevolking voor het eerst sinds de gouden jaren zestig de broekriem moest aantrekken, kwamen de RTT en Ibramco-schandalen aan het licht. In beide dossiers waren de belangen van industriëlen en bewindlieden wel erg 'verstrengeld' geraakt, onder meer door geknoei met aandelen en overheidsopdrachten. Ministers en hoge ambtenaren namen ontslag, al was het

uit "gezondheidsredenen" en in januari 1974 viel de regering Leburton.

Hureys commentaren moeten in die context begrepen worden. In zijn visie is de koning een goed man, die niet weet hoe zijn vertegenwoordiger de bevolking apherst. Als de koning zou weten hoe het er echt aan toe ging, dan zou hij de sjoemelaar(s) de laan uitsturen. De vergelijking Filips de schone – Boudewijn en De Chattillon – Belgische ambtenaren/ministers was wel erg duidelijk. Bovendien werd De Reymaeker blijkbaar gekweld door een erg pessimistisch maatschappijbeeld : alle standen zijn rot, de mensen maken elkaar kapot, dat is de teneur. Het is niet altijd even duidelijk wat hij precies bedoelt, maar de wereld is slecht. Erg hoopgevend is het allemaal niet... en dat voor een stripje dat maar in de kinderbijlage van de krant verscheen. Het Volk behoorde overigens tot de Christelijke Arbeidersbeweging en zodoende tot de CVP-strekking, de partij die toen al 15 jaar onafgebroken deelnam aan de macht en dat nadien nog eens 25 jaar zou doen. Hureys ongezouten politieke statements werden dus ongetwijfeld als ongepast ervaren door zijn opdrachtgevers, de directie van de krant.

Koning Schaak eindigt heel cynisch met een Jan Heibel die schaterert, omdat hij zich niet kan voorstellen dat de mensen van elkaar zouden kunnen houden. Ondertussen danst de nar onverstoorde verder met een waanzinnige grijs. De prominente plaats van de nar op de voorgrond doet ons vermoeden dat dit wel eens de manier zou kunnen zijn waarop Hurey zichzelf zag : als de zotskap die de mensen moet blijven amuseren, ook al gelooft hij er zelf niet meer in. Daarom hebben we deze scène gekozen voor de cover van Fenixalbum 45, dat binnenkort verschijnt.